

Erraiak besteratzin

Danele Sarriugarte

Entranyes

0

Les onomatopeies han envaït l'apartament, ploc-ploc-ploc i tic-tac, l'aixeta que no tanca bé al lavabo i el rellotge penjat a la paret respectivament, degotant una darrere l'altre però sense cap mena d'esperança de trobar-se mai.

La simfonia del trencament.

Estic asseguda a l'objecte estàtic que més m'estimo d'aquesta casa, la butaca de cuir marró, després d'haver vingut corrent o, més aviat, mig corrent mig saltant i parlant sola, d'aquella manera que tenim de córrer quan estem sols a casa, i d'haver-me enfilat aquí dalt, per tot seguit fer un saltiró recollint els peus sota el cul per aconseguir una mica d'escalfor; perquè, quan he anat al lavabo per intentar ofegar el soroll de la maleïda aixeta, les plantes dels peus han estat massa temps en contacte amb les rajoles de gres i el fred m'ha entrat fins les ungles. Mentre m'esforço per trobar la posició més còmoda, comencen a afluir els empipadors sorolls de ventosa que fa la pell quan frega el cuir, fins que tots dos, el cuir marró i jo, esdevenim una sola cosa, en una unió que em deixarà marques vermelles desagradables, sobretot al voltant de les cuixes, sota les natges.

Acabo d'arribar d'un cap de setmana llarg, del poble que em va veure néixer a la ciutat que m'ha ajudat a madurar, i tinc els ulls clavats a les paraules de comiat que he trobat guixades sobre la taula, escrites pel canell pelut, forçut i tremolós de l'home que m'ha sofert en la rutina vulgar durant el darrer curs, paraules que ha robat a un grup mític: «*maitia lehen baino lehen aska gaitezan.*»

El malparit ha fet servir les entranyes del llibre que guardo per precaució al calaix més remot del meu escriptori, i ha enganxat el post-it del delictes en un full que vaig marcar amb les meves pròpies mans, sota una frase que vaig subratllar jo mateixa:

«Però és precisament el feble qui ha de ser fort i saber marxar quan el fort és massa dèbil per ser capaç de fer mal al feble.»

Recordo perfectament la vegada que li vaig parlar d'aquesta frase a en Z, no fa pas tant, arran de la lectura del *Martutene* del Saizarbitoria, ja que en Martin també parla d'aquesta citació d'en Kundera, però tot admetent amb resignació que no pot recordar el nom de l'escriptor. Li vaig explicar a en Z ben orgullosa que jo sí, que jo sí que sabia de qui era, gràcies al sistema de marcatge i citació que faig servir des de fa molt temps. El vaig fer seure a la butaca i li vaig plantar el full davant dels ulls, triomfant, com una mestra pedant, amb les ulleres arran de nas, amb cordillet inclòs.

Mira que en sóc, de ximpleta. Tot i que no ho vaig dir amb segones, per a en Z va ser pura provocació, i això ens va arrossegar a les paraules més crues, a la lluita més vil, a una disputa dialèctica per veure qui guanyava a ser més cruel, més miserable, qui les deixava anar amb més mala baba, qui podia arribar a fer més mal i ficar el dit a la ferida més endins, amb més brutalitat.

En Z havia de viatjar l'endemà i va marxar emmurriat, però a la tornada el vaig anar a buscar oberta de braços i cames, tota jo amorosa. No ho volia, però em sentia culpable i vaig intentar actuar com si res; és més, li vaig desplegar tota la meva artilleria pesada d'amor, però com qui no vol la cosa, perquè no se'n adonés, perquè no em tornés a retreure, per enèsima vegada, la meva incapacitat innata per demanar perdó i mostrar penediment sense tanta història. Ell semblava el de sempre –deixeu-me recalcar la importància d'això últim: sem-bla-va–, i vaig donar l'assumpte per enterrat.

Fins avui.

Malparit.

Malparit, malparit, malparit.

I què els haig de dir, jo, ara, a tots els que em jutgen, als meus jutges severos: als pares, als de la colla, als del poble; què els haig d'admetre, que he tornat a la solteria, que mai serà d'or, com la dels homes, ni de convenciment, com la d'alguns fidels, sinó patètica, penosa, que inspira compassió; perquè, mentre m'acosto sense remei a la trentena, no he estat capaç de pescar i rematar cap home, de lligar-lo en curt al jou del meu pitram, que he tornat al regne de les no-dones, que sóc un cony incomplet sense penis, una conca?

I qui haig de portar, ara, als àpats familiars inexcusables? Perquè les xifres senars estan prohibides, només està acceptat el tres per als grups amb nens, i per a aquests també cada cop menys («Per a quan, la parelleta?»); i potser l'u per als vidus, però fins i tot en aquest cas cada vegada menys. Fixeu-vos si no en el precedent dels divorciats; aquests ja gairebé tenen oficialment prohibida la solitud superficial: un cop s'han alliberat de la corretja del cònjuge, tenen permís per respirar tranquils durant un temps, però tampoc massa; quan hagi passat com a molt l'any, hem de ser postmoderns i alliberats, saltar de llit en llit i portar l'amant de torn per Nadal.

Tal vegada, en algun passat proper ja oblidat, potser vaig poder, però avui dia no sóc capaç de fer front sense escut humà a aquests rituals de sacrifici anomenats celebracions.

I els de la colla i els oncles m'havien deixat en santa pau els darrers dos anys, sense les mirades misericordioses paternalistes que m'havien dirigit fins aleshores; perquè no tenia amb qui compartir la farsa de la hipoteca; perquè no tenia amb qui malgastar les dues míseres setmanes de vacances que tenia permeses en tot l'any, lluny de l'alienació de l'esclavitud assalariada, fent-me fotos estirada a sorres paradisiàques per poder representar a la imatge de portada del facebook la meva felicitat arnada; perquè no tenia ningú destinat a inseminar-me un o dos cops per setmana, fins que parís una filla-nina a la qual pogués vestir com si fos un accessori per poder sortir de passeig.

Ha deixat una carta al costat del llibre. Em sé fil per randa el que hi dirà sense ni haver-la obert, i visualitzo el procés de combustió, com la tinta esdevé guspira sota el meu encenedor, de blau a groc, a carbassa, a vermell... És que els recursos lingüístics són massa limitats ni tan sols per començar a descriure l'enlluernament que aquests colors poden despertar. M'he unit als piròmans per un moment. Sóc en Montag: «*It was a pleasure to burn. It was a special pleasure to see things eaten, to see things blackened and changed.*»

Haver convertit en cendra l'intent de justificació d'en Z em fa sentir poderosa.

Aixecant una mica el cap puc arribar a veure un altre post-it a la nevera: en Z diu que la seva part del lloguer d'aquest mes ja l'ha ingressada al compte dels Llogaters, que no cal que pateixi pels calés, almenys a curt termini; que les claus les ha deixades a l'entrada. D'això ja me n'havia adonat, la veritat; tan bon punt he obert la porta he vist que eren a la tauleta de l'Ikea, quan havien de ser a la butxaca d'en Z, que havia marxat a dinar a casa de son germà; ha estat un moment de lucidesa d'allò més curt; des de les entranyes del meu intel·lecte alguna cosa m'ha volgut dir que m'hi havia de fixar, en el detall.

Per ser l'arquetípica desconsolada de les pel·lícules a qui acaben de deixar, hauria de bramar durant un temps, i escampar als quatre vents que els calés se me'n refoten, però, siguem francs, les persones de cel·luloide solen ser molt menys pragmàtiques que les de cèl·lules i ossos i jo també m'he tret un gran pes de sobre quan he llegit la nota, ja que si m'hagués hagut de fer càrrec tota sola de tot el lloguer hauria d'haver retallat dràsticament el nombre i l'assiduitat dels petits pecats que m'omplen d'alegria; no, això és anacrònic, això dels pecats potser hauria estat cert fa dos anys; ara, sense castells de foc, m'he tret un gran pes de sobre quan he llegit la nota perquè m'anirà de conya no haver de fer front al forat que hauria deixat el mes sencer al meu compte corrent, fins que no decideixi si busco un nou company de pis, busco un pis nou o QUÈ CONY FAIG, JO, ARA.

També li agraeixo de tot cor a en Z que hagi anat al gra en el tema dels calés, perquè així m'ha estalviat haver de trucar un d'aquells dies de possible dol preguntant per un afer tan prosaic com el del lloguer de l'apartament, i segur que a la pràctica hauria fet servir el facebook, perquè sota pressió sempre se m'accentua la verborrea, i se'm torna encara més absurda i se m'escampa en totes direccions, perdo la meva expressivitat habitual i les gracietes; i si amb això no n'hi hagués prou, les veus sempre m'han deixat KO, com a d'altres els passa amb l'olor que deixen anar alguns colls. A mi, per exemple, el cantant de Kasabian, amb aquella capacitat de gola al darrer disc, cantant *take me into the night and I'm an easy lover*, se'm fa pur cunnilingus musical, no el puc sentir sense posar-me vermella, sense que la sang em pugui a les galtes; per tant, si ara m'arribés la veu ronca d'en Z per les ones rinxolades, em sacsejaria de fora endins; després de cinc minuts de conversa ortopèdica m'hauria d'estirar mitja hora –com a mínim– al llit, sense moure'm, amb els ulls brillants mirant somnis desperts, abans no em sentís amb cor de tornar a col·locar cada costella al seu lloc.

No ho podria superar pas.

Sols el ploc-ploc-ploc-tic-tac contamina el silenci, que d'altra banda és total.

I ara, què?

First things first.

M'he acostat a l'armari dels capricis i he omplert el got de glaçons, d'alcohol transparent d'alta graduació i de tònica amb bombolletes que fa xis-s-s-sp quan l'obres. Hauria d'haver estat una copa de les maques, d'aquelles amb tija llarga i cos de piràmide invertida, d'aquelles que gràcies a les superproduccions audiovisuals que ens han colonitzat l'imaginari col·lectiu hem après que s'empren per als martinis amb oliveta; sí, hauria d'haver estat una d'aquelles, d'acord amb la teoria estètica, que creua la naturalesa de les begudes i dels gots, tal com ho explicaria amb paraules ampul·loses a qualsevol que m'escoltés o em semblés especialment follable.

Tanmateix, si tingués desig de whisky o patxaran, d'alcohol envernissat, el got hauria de ser un cub pesant de parets primes i amb forma de bulb però amb el cul gros i de pes; tot i així, el que porto a la mà no és ni una cosa ni l'altra, no és ni elegant ni ostentós, sinó vulgar i lleuger, polivalent, el típic got de plàstic dur de les barraques, el que et permet demanar tan aviat *zuritos* com canyes o cubates a les nits fosques, amb el pitram ple d'adhesius reivindicatius, d'aquells que tantes vegades s'han reinventat als pisos d'estudiants (i no tan estudiants) per allotjar raspalls de dents i bolígrafs d'escriptori, d'aquells que jo mateixa tantes vegades he fet servir per emborratxar-me tranquil·lament a casa, perquè no t'obliga a allò que toca tant els nassos d'omplir el got tantes vegades quan estàs bevent a glops grans, sobretot si has tingut cura de no posar-te gel. Des del punt de vista estratègic és com decidir beure la volldamm directament de la llauna, perquè et pots fotre d'una glopada la primera meitat dels 33 centilitres sense haver d'esperar que baixi l'escuma després d'haver-la abocada amb poca traça a un got, i fotre't després d'una altra glopada el que ha quedat a dins, perquè pots treure d'incògnit les llaunes del pis ben aixafades i amagades a la bossa, sense que ningú que pugui ser al pis se n'adoni, perquè no pensin que tens un problema perquè has estat bevent sola a la teva habitació un dilluns qualsevol, encara que el simple fet d'amagar i enganyar és l'indicatiu més clar que tens un problema.

[Justament com jo feia a Madrid, quan hi vaig fugir a odiar-me tranquil·lament sense cap àncora humana que em pogués estimar i, per tant, es pogués convertir en un obstacle, just uns quants mesos abans de tornar a Vitòria, conèixer en Z i (suposadament) aconseguir superar-ho contra tot pronòstic.]

Estrenyo entre els dits, per tant, el got que reivindica que les festes han d'estar fetes pel poble i per al poble; al cap i a la fi, perquè les copes elegants són només per a quan algú t'observa, perquè el teu beure resulti airós i no pas desesperat.

Ho repeteixo: i ara, què?

Ficar-me a la dutxa, forçar l'aixeta fins al punt més vermell, per rematar sota l'aigua ardent les estalactites que em penjen de les entranyes, fer veure allò que no em raja pels ulls. Quan no he pogut més he obert la cortina de cop, fugint de la calor asfixiant i, en lloc d'embolicar-me de seguida amb la tovallola, m'he esperat

un parell de minuts, despullada, esbufegant, amb les gotes lliscant pell avall, enmig de l'habitació.

Sempre m'ha semblat que els canvis extrems de temperatura m'ajuden a pensar amb més claredat.

He tornat a la butaca de cuir, aguantant a la mà el que, ara mateix, no és res més que un simple gintònic; hi he fet una glopada llarga, he enganxat un glaçó i l'he mossegat; clac, la meitat cap a dins, glo-glo-glo, l'altra meitat de tornada al got, després d'haver-lo remenat una estona més. A aquest simple gintònic avui hi vull diluir un ingredient especial, l'element que més tems quan demanes alguna cosa per menjar o beure a algun cambrer que t'odia: l'escopinada, groguenca, llifiscosa.

La ràbia líquida dels éssers líquids.

Ploc-ploc-ploc.

La dutxa no ha fet més que agreujar-ho.

Les cançons anglòfones sentimentals de pega que ha reproduït l'ipod mentre estava sota el raig em deien que havia d'escoltar el cor. Segur que al lector no plurilingüe també se li fa molt propera la referència. Encara que no ho vulgui admetre públicament, alguna vegada deu haver-ne sentit de semblants després de cites mal acabades, ja que en aquests casos és inacabable la fam d'autocompassió de la persona: l'orella aixafada sota el coixí xop per les llàgrimes, la cara desfigurada escoltant deixalles barates sense treva.

Són tants els que diuen que és el cor, el que hem d'escoltar, el cor i no el fetge, o l'intestí prim o el cony, que ja s'ha tornat en un tòpic avorrit; tants ho diuen, que creiem innegables les aptituds que el llenguatge metafòric ha atribuït a aquest òrgan sanguini i inflammat, semblant a un puny fet de múscul.

És també el cor, el que t'esberlen, quan et comencen a prohibir anar als restaurants i a privar-te de la comprensibilitat social pel fet de ser solter. «Li han trencat el cor.» Vet aquí una altra metàfora que, de tant fer-la servir, ha quedat d'allò més atrotinada i deslluïda. Vet aquí la ganivetada que els que es fan dir amics em clavaran a l'esquena.

Per a les artistes del *performance* Regina José Galindo i Diana Pornoterrorista, tanmateix, el cos és l'objectiu i l'eina, el cos és el reflex de la inquietud, i la figa m'ha confessat que es posa tova i molla tan sols de recordar l'última vegada que en Z la va fer servir, quan pensa en les llepades de la seva llengua llarga, lliscadissa, fugissera; però que encara es posa més tova i molla, és a dir, irremeiablement tova i molla, quan a través de la finestra del pati enxampa les veïnes oferint-se l'una a l'altra clitoris i vibradors i, encara més, m'ha admès que en aquestes ocasions s'amaga en un racó de la finestra per continuar mirant, com si la que dona al pati fos una finestra d'en Hitchcock, i que desitja amb totes les seves forces masegar les que podrien ser unes calces de les veïnes sota el nas, *erika-kohut*, i refregar-les amunt i avall.

Fins que se li encetin trossets de pell, s'aixequin i caiguin a terra.

D'altra banda, l'estómac em diu que ha emmagatzemat dipòsits inexhauribles de bilis els darrers dos anys i que ja va sent hora d'expulsar-los, i que convé que ho faci a casa i sota la supervisió d'algun adult, pel que pogués passar, per si hi ha algun desgraciat al voltant; que per si de cas agafi la galleda blava que faig servir per fregar els plats i que la posi davant la cara; que molt millor si abans d'obrir la boca m'assec a la tassa del vàter i m'abaixo els pantalons, perquè els budells diuen que ells també han patit una acumulació important de merda, que estan gairebé a punt de quedar-se embussats i que és ben sabut que quan es fan esforços físics, com ara quan es fan pujades fortes, quan es pareix o, com en el nostre cas, quan comencem a vomitar, els esfínters es deixen anar, per això fan tanta pudor les pujades de les muntanyes després que hagin passat els rucs, per això es veuen tan fosques certes àrees dels llençols dels hospitals.

Quan l'estómac comenci amb allò seu els budells també voldran deixar anar alguna cosa, i allà mateix, nedant a la tassa, hi haurà la meva amargor, el meu dolor, el garbuix tangible de ràbia.

Marró.

Calent.

Contudent.¹

Però el cervell em diu que no cal que em posi escatològica, ni insulti la meva intel·ligència o castigui la meva pituitària, sinó que més aviat em convindria esmolar els dits i sagnar, suar, rajar el meu interior, colpejar el teclat amb la força del dolor que està a punt de vessar i construir alguna cosa de les restes de l'investida.

Monologue intérieur, premo el boto que inicia el mode monòleg interior, el que deixa anar la llengua de les veus salvaguardades als temples, i la primera consonant estripa la majoria de les onomatopeies.

NOTES

¹He emprat la merda com a encarnació del patiment, però la merda no és només això, la merda per a alguns és una cosa:

ERÒTICA, perquè no em puc treure del cap en Pynchon, de cap de les maneres; perquè a la seva *Gravity's Rainbow* li van denegar el Pulitzer posant com a justificació la sensibilitat ferida del jurat, encara que sembla que el principal problema va ser l'escena entre el brigadier Pudding i la Katje Borgesius on es mostra la fal·lera per la merda (per a qui vulgui el llatí, coprofilia; i si hem de ser completament sincers i precisos, en aquest cas va ser la *coprophilia*, el concepte que els membres del jurat van fer servir com a excusa per treure-li el premi de les mans a en Pynchon; tot i així, qui vol llatínisme quan la nostra llengua té aquesta capacitat de dir-merda-a-la-merda, quan tothom entén al primer cop d'ull aquesta «fal·lera per la merda» que diem a casa, sense haver de recórrer

a cap filia?): una llarga escena de sexe on l'últim toc culminant a les múltiples ferides que la Katje talla amb plaer sàdic al cos groguenc del vell Pudding és cagar directament a la boca del vell perquè aquest ho mastegui, s'ho empassi sencer i es corri. És innegable que els membres del jurat entenen la qualitat de manera un xic tancada, no només per haver trobat faltes a una excel·lent novel·la enciclopèdica d'un 1.100 pàgines, sinó perquè la falta més terrible que van trobar va ser l'obscuritat (!). També em sobta que el més ofensiu d'una novel·la amb contínues escenes sadomasoquistes i un fotimer, deixeu-me que ho posi en majúscules, UN FO-TI-MER de sexe sigui aquest parell de paràgrafs. A mi, per exemple, se'm va fer molt més desagradable quan capen el comandant Marvy –sí, tal com ho sentiu, prenent-lo per l'Slothrop, li tallen els testicles i els guarden en alcohol en un pot de vidre allargat–, sense anestèsia, tan sols parant-li un mocador d'èter al nas i a sobre en un hospital de campanya, és a dir, en un quiròfan improvisat que fins aleshores no havia estat res més que una platja bruta del Nordsee. I, a més, la merda per a alguns és una cosa:

ESTÈTICA, perquè no em puc treure del cap en David Foster Wallace, de cap de les maneres, perquè a la darrera narració del recull *Oblivion*, a *The Suffering Channel*, on presenta la història del fantàstic escultor de la merda, el més increïble és que l'escultor no fa servir la merda com a matèria prima. Bé, en certa manera sí, deixeu-me que ho expliqui millor: l'escultor no fa servir la merda com a matèria prima per esculpir-la, però la merda sí que és el component principal de les seves escultures, fins i tot l'únic component. La qüestió és que expulsa les escultures ja fetes, és a dir, que d'alguna manera les esculpeix als budells i que quan surten de l'anús els cagarros ja són obres d'art, perfectes marilyns monroes. (SPOILER ALERT) El pobre periodista Skip Atwater està condemnat a pescar extravagàncies d'aquesta mena per a la secció sensacionalista de la revista per a la qual treballava, i marxa de la seva elegant, coneguda i estimada NYC a la sempre més humil Indiana, a la cerca de l'escultor de la merda Moltke. Al començament és quasi incrèdul, escèptic i herètic del tot, de tan poca fe que té en aquell reportatge que li han assignat, però la senyora Moltke, que tot i ser obesa mòrbida està dotada d'una flexibilitat i una capacitat física increïbles, i també és la dona més sensual que ha conegut mai l'Atwater, el convenç fent servir els seus tripijocs de *femme fatale* i intercalant petons humits aixecatites amb raons irrefutables. Per tant, l'Atwater fa el que no està escrit perquè la revista li compri el reportatge, pensant que, si ho aconsegueix, la senyora Moltke el magrejarà encara més. Els de la revista li diuen que sí, però sempre posant condicions: que ha de comprovar, com vulgui, però assegurant-ho al 100 %, que les escultures surten de debò directament de l'anús, i que ho ha de fer en públic. Aconsegueixen portar el destarotat senyor Moltke a NYC, i instal·lar una càmera per enregistrar el mateix moment en què deixa anar les escultures a la tassa i, sí, per emetre-ho (només faltaria que no fos així, al país de la llibertat, on fins i tot les execucions les fan *live*). Sigui com sigui, el que compta és que en DFW ho torna a aconseguir, et fa capbussar completament dins la història, fa que t'empassis tota aquella absurditat i, llavors, quan estàs a punt d'arribar al desenllaç final, veus que cada cop et queden menys pàgines; al començament amb incomoditat, després amb preocupació i els darrers paràgrafs completament acollonit, a punt de fer-te caquetes amb en Moltke. Sí, amics meus, et deixarà sense final una vegada més. I

vet aquí la lliçó epifànica: en DFW assimila les lleis narratives amb excel·lència i et fa veure que la qüestió no era si les escultures de merda eren de veritat o no, sinó que, durant una hora, assabentar-te de la història d'en Moltke ha esdevingut per a tu una qüestió de vida o mort, a conseqüència de la descomunal capacitat narrativa del paio (en DFW).